

часть, която свързваше страничните части, бѣ силно изострена навънъ. Успоредно ней, сжщитѣ странични части свързваше една решетъчна тржба.

— Токъ! — изкомандува Симаковъ. Изострената предна часть на рамката силно се зачерви и се нагрѣ до побѣляване. Тя бързо се врѣза въ изправената предъ нея лиственица и мина презъ стѣблото ѝ като остъръ ножъ презъ буца масло. Соковетѣ на дървото се превърнаха въ пара. Появи се и пушекъ. Въ сжщия мигъ отъ решетъчната тржба почна да струи нѣкаква пѣнлива течность и да покрива мѣстото, презъ което бѣ миналъ електрическиятъ ножъ. Избухващиятъ пламъкъ веднага угасваше.

— Клещитѣ! — извика Симаковъ.

Два чифта лостове, на които краищата завършваха съ желѣзни сърповидни джги, се изпрѣчиха предъ носа на горокоса. Затваряйки се, подобно на клещи, сърповиднитѣ джги обхващаха дървото надъ прерѣза и го отхвърляха встрани. Тѣй тѣ разчистваха пътя на горокоса.

Пожарътъ се ширѣше.

Капитанътъ запита по радиото „Змея“, дали се вижда и въ каква посока е най-близкиятъ край на гората.

Оттамъ отговориха:

— До хоризонта всичко е гора и само гора.

Симаковъ се начумери.

Огънятъ се усилваше. Той обхващаше все по-голѣмо и по-голѣмо пространство и вече се извиваше по върховетѣ на дърветата, разнасяйки остъръ и мжно поносимъ димъ.

Отъ „Змея“ съобщиха, че вѣтрътъ пренася горящи сжчки и клончета и подпалва огнища. Опасността ставаше още по-голѣма и по-страшна. Дишането повече се затрудняваше.

— Долу комина и тржбитѣ! — заповѣда Симаковъ.